

KAMPEN OM SUBJEKTET!
- eller slavens subjekt.

Der var et plænemøde mellem mig, der ønskede en snak, og så dig og din sammenhæng. I var tre ialt der deltog, hvor du sad i midten. Her hørte jeg din højre hånds person lyve, og din venstre hånds person ikke bestille noget andet end at tale sit hjørne af sagen væk. Begge var endvidere så hånefulde, at de må være i klemme til anden side. Hvad det var for en sag, der måtte være på spil, og for en afklaring heraf, dét var umuligt at komme igennem med. Du lyttede som den eneste på direkte kontakt, men du gjorde intet særligt for at komme en afklaring nærmere. Det virkede nærmest som sad du omgivet af to sekundanter, der hævde deres egen private rolle i et drama, hvor drejebogen var skrevet på forhånd. Så er jeg ikke mere naiv, end at når der lyves og sløres fra en organiseret sammenhæng, da er det enten aftalt - og så er det en ren angribertankegang - eller også er der enkeltpersoner, der fisker i rørte vande, dvs personer der så at sige privat kører med sammenhængen, indtil de selv kan gribe magten i samme.

Jeg har ingen grund til at diskreditere en intens indsats, tvært imod, men jeg må gøre opmærksom på en intern blind plet, der lægger det øde, som også systemet stjæler fra os hver dag: en stump af livet.

Jeg kender ikke jeres magtstruktur - hvem der samarbejder med hvem om hvilken position i forhold til hvilket område - men jeg kender den sag, som det hele angår. Og det var et overgreb af de grove

på en person, der bliver offer herfor. Denne person er vidnet.

Du var blandet, da jeg slutteligt nævnte, at der var noget skrevet om sagen. Du ville kun have det, hvis det omhandlede vidnet. Pudsighed nummer eet: ja selvfølgelig - hvorfor skulle jeg bringe dig andet, når det er vidnet, og handlinger herom det hele handler om. På den anden side så jeg det også som en åbning fra din side overfor at diskutere, hvad det egentlig handler om. Du var træt af parader.

Dette papir eksisterer stadig, og er stadig tilgængeligt, når du måtte ønske.

Pudsighed nummer to: hvorfor får du så bare ikke dette papir? Svaret er: omtalte papir er sekundært i forhold til, at man - nogen, kun? - vælger at lyve, sløre eller mangler interesse i en afklaring; og det bliver derfor først relevant, når de dulgte motiver er blotlagte.

Det er derfor dette, i forhold til vidnet sekundære, som det følgende handler om. Og det er skrevet ud fra den dom over din sammenhæng, at socialismen er faldet ud af jeres personlige sammenhæng, og når dette sker indenfor strukturer og imellem mennesker og sammenhænge, der arbejder ekstraparlementarisk, udenomsparlementarisk eller militant, så er det en foruroligende ting. Den spanske borgerkrig blev blandt andet tabt, fordi anti-fascistiske grupper ikke i praksis kunne skelnes fra den fjende, som de - under betingelser af anarko-syndikalisme - søgte at bekæmpe. Jeg sætter derfor min lid til, at de pågældende udsagn og sætninger - herunder løggen, hånen og blindheden - er struktureffekter af løbsk praksis, snarere end

det er produkter af en planlagt kollektiv fremgangsmåde. Den efterfølgende personkritik skal derfor opfattes som bidragende til at stoppe løgn, hån og blindhed, når og hvis det skulle fortsætte. Kritikken i det følgende er derfor ikke en kritik af personlige egenskaber hos de kritiserede, men en kritik af at man som struktur indretter sig herpå - uden at stille spørgsmål, uden at gå i dybden og uden at støtte den enkelte i at handle anderledes.

Inden det videre skal jeg nævne, at jeg bevidst handler på min `lid` på den måde, at dette papirs information tilgår de personer, der har vist sig at være nøglepersoner i, at en kollektiv struktur kan løbe af sporet så grundigt - og faktisk også så skammeligt som tilfældet er - og så forventer jeg, at samtlige i din oprindelige sammenhæng også selv gives mulighed for at læse med. Jeg understreger oprindelige sammenhæng; men papiret kan også kopieres, men ikke inddrage andre med identifikation end de, der i forvejen kender hertil - men hvorfor skulle du egentlig overholde et sådant forslag, når den udløsende kritik mod mig netop er, at jeg har brudt en ed! Fordi du har den skam i livet, at du ikke helt vil afskrive, at der dog må findes en sandhed, trods alt.

Det har taget mig meget møje at nå dertil, hvor dette står klart. Jeres nærmest aktive modstand mod at afdække det oprindelige udspring for dette her, har jeg ikke kunnet få til at passe med jeres generelle ord om revolutionær handlen. På den anden side forstår jeg godt, at det er svært at komme dette oprindelige udspring nærmere: en udåd sender altid svære chockbølger videre, som det kan være svært at være på forkant med en takling af. Men så må man komme det!

Men sandheden er, at er der brudt en ed, så sker det til anden side - og her er det din sammenhæng, jeg tænker på. Og dette er jo noget ganske andet, end hvad jeg er blevet tudet ørene fulde med: "at jeg ved jo godt, hvorfor man ikke hilser på mig; jeg har jo brudt eden ved at informere en bestemt - af os alle - bekendt kvindeperson".

På dette centrale omdrejningspunkt for det hele kunne jeg stoppe ved at gøre dig opmærksom på følgende: Det er omtalte bekendte kvindeperson, der oprindeligt informerer mig om din sammenhæng; hun handler endvidere i sit hjørne heraf ved at nogen af jer bliver gjort bekendt med vidnets sag; men også jeg handler selv: jeg kontakter dig om `person til person støtte` i forhold til vidnet. I får som sammenhæng information fra flere sider; og I ved også, at vidnets sag er blevet diskuteret i min sammenhæng med henblik på, hvad at gøre. Jeg må derfor spørge mig selv: hvorfor skal dette udløsende niveau i min sammenhæng - mig og kvindepersonen som handlende ift vidnet - bortlyves til fordel for, at jeg bryder en ed ved ikke at holde kvindepersonen ude. Niveauet og hermed kvindepersonen var jo inde fra starten. Vi snakkede endda om dets eksistens - også om at min sammenhæng havde diskuteret vidnets sag - på et møde i dit sted, hvor også din højre hånds person var tilstede. Her var mit, at til jeres handleniveau havde kvindepersonen sin erfaring med fænomenet at bidrage med. Men du valgte følgende argument mod yderligere inddragelse af hende her: "Det kan være et problem for kvindepersonen, at hun kender ..mig.. direkte, når det er en opgave af denne art, der er på tale". Et lignende argument er også blevet brugt mod mig i forhold til andre niveauer af opgaven. Og der er en kerne af rationalitet heri: ens involvering kan

være for direkte til, at man holder hovedet koldt nok, respektivt at selv om dette ikke er tilfældet, at dette argument alligevel kan bruges af andre mod een. Her bagefter synes jeg dog ikke, at det holder konkret. Men i forhold til jer blandede jeg mig udenom jeres dispositioner ud fra perspektivet autonom. Jeg havde tillid. Et yderligere argument fra jeres side - måske kun din? - var det sikkerhedsmæssige, og dette ud fra, at kvindepersonen og personer i din sammenhæng var involveret samme sted. Og med dette overlap var der en vis resson i ikke at inddrage kvindepersonen på jeres handleniveau.

Men der er et spring fra ovenstående til dine senere plæneudsagn, at det omhandlede "jalousi" fra kvindepersonen som udløsende grund til, at hun skulle holdes ude af jeres opgaveniveau. Det er ganske enkelt ikke rigtigt at blæse dette op som eksklusionsgrund - dvs temaet forelskelse og had gør blind - og så søge at tørre denne udtalelse af, som en udtalelse kommende fra mig. Her nærmer du dig en fordrejning, der er svær at skelne fra løgn. Jeg kender udmærket kvindepersonen, jeg kender også alle vores skanderier, men jeg kender også den sjældenhed her hos hende, der hedder ægte solidaritet, det er derfor jeg kender hende - og det er den, hvor forelskelse og had ikke gør blind, men inviterer til kærlighedens mange former.

Jeg kan derfor kun forstå dig eller jeres standpunkt her på den måde, at fordi jeg ikke har ekskommunikeret kvindepersonen ud af sagen, ud af mit liv, ud af miljøet vel nærmest, så har jeg brudt eden. Men jeg har overhovedet ikke lavet nogen ed på det punkt, for det er der ingen grund til, da der fra min side i forvejen ligger en fortrolighedsramme om det hele. Eden ligger et andet sted - den formuleres af dig på et senere

møde hos mig, og dette om et ganske andet niveau. Om dette senere. Her blot følgende: en ed om ekskommunikation af kvindepersonen - som jeg aldrig, for at gentage mig selv, har lavet - ville jeg også gå imod, og hvis dette havde været en betingelse, så var jeg gået imod med den konsekvens, at I var ude af sagen.

Nu har jeg svært ved at tro, at du selv og tiden alene har ændret din hukommelse i ovenstående fordrejede retning. Der skal noget mere til. Og dette "noget mere" kan nærmest kun komme fra din sammenhæng, dér hvor denne sammenhæng støder på kvindepersonen.

Og her slår det mig, at ovenstående påståede ed - ekskommunikation af kvindepersonen - er lig den måde, som flere fra din sammenhæng reagerede på overfor hende, da de havde modtaget hendes brev omhandlende diskussion af disses anti-ansvar og tilbageholdte informationsvideregivelse i forbindelse med en helt anden sag. Her blev der som bekendt med magt lukket for diskussion med begrundelsen, at "indholdet vil man ikke diskutere", fordi "problemet er den måde kvindepersonen tænker om andre mennesker på, og det ved vi godt hvordan er, og det er sygeligt". Samtidig henvises der til eksperter's udtalelse for dette standpunkt. Den måde dette kørte videre på i andre sammenhænge var, at kvindepersonen har "misbrugt psykologisk viden", hvilket "skulle være udtalt af kompetent eller faglig person". Ud over at dette er et snobbeargument, der ikke fører nogen steder hen, så kender jeg det brev, der bedømmes sådan - og jeg finder ingen anden løsning, end at den såkaldte kompetente eller faglige person må træde frem med sin analyse i den dertil hørende sammenhæng. Indtil da er det en ren syndebugtankegang i retningen

autoritær psykiatrisk sygeliggørelse. Den omtalte faglige analyse er desuden direkte fejlagtig.

Jeg forsøgte på plænemødet at komme til orde med denne problemstilling. De mange identiske forhold måtte kunne medvirke til afdækning af uagtet stof eller skjult materiale. Men jeg fik tilbage fra din venstre hånds person, at jeg "er syg i hovedet". Men denne måde at argumentere på er pudsigt nok lig den måde, som kvindepersonen mødte i sin sammenhæng.

Selv på områder, hvor din venstre hånds person intet kunne vide, og intet vidste, vidste personen bare meget bedre end andre, hvad der var foregået - personen var faktisk så klog at personen kunne undvære hovedet - og dette accepterede du og din højre hånds person, selvom det betød total mystificering af, hvad der egentlig var foregået. For eksempel vidste personen, at jeg havde formuleret en bestemt tekst - løgn, jeg var skriverkarl herpå. Det er også hetz - for er der noget man ikke med sikkerhed ved noget om, så må man tie, indtil man har undersøgt det, fremfor at gå i byen med sine falske konstruktioner. I parentes bemærket er det her den maoistiske tankegang hører hjemme - hvad Mao så ellers er blevet brugt til af politisk afsporede grupper: Mao analyserer netop "modsigelser indenfor folket", og centralt i hans analyse er, at når man udtaler sig uden selv personligt at have undersøgt sagen, eller hvis man mener at vide, hvad andre mener uden at have spurgt dem, og dette tages som sandheden om selve sagen, ja så bidrager man til udviklingen af falske modsigelser mellem mennesker - modsigelser som forhindrer mennesker, der i bund og grund har samme langsigtede interesser, i at gribe fat i hinanden og smide al magt ad helvede til.

Men sagen er jo klar nok alligevel: der er nogen der ihærdigt forsøger at skjule noget - koste hvad det vil, koste hvilke midler det måtte indebære og koste personer, eller kort sagt: at nogen går efter at rette bager for smed, for at redde sin egen røv! Det er her svært at konkludere andet end følgende: der er nogen - eventuelt flere - der kører rundt med dig og din sammenhæng, ved at køre rundt med problemstillinger fra det ene fora til det andet og tredje omhandlende bestemte personer som syndebukke, men hvor det ret beset omhandler egne private opgaver og konflikter, som vedvarende søges skjult eller forsøges smuttet fra. Socialismen er væk - og den private overlevelseskamp nærmest mod andre sat i stedet for, og faktisk også på tværs af de andre, der kunne have fælles interesser med een og med hvis hjælp livet igen kunne blive værd at leve.

Det er at dette direkte skader de involverede sammenhænge - det skader også det samlede miljø, og dét også udover de lidelser som kammerater påføres igennem hetz og udgrænsning.

Så ved jeg ikke, hvem der har hvad på hvem, men jeg ved så meget omkring løgne, at i den grad at der lyves, og det vides, at den anden ved, at man lyver, at da handler det om, at nogen har en klemme på een - hvilket også kan være definitionen på en negativ ed; - Og det er også, hvad man kalder porten til en gangsterverden, for det er en gangsterlogik!

Så fremfor en brudt ed fra min side, må jeg nødvendigvis snakke intrige fra jeres side - for i en intrigesammenhæng handler det om, hvem der er inde og hvem der er ude, ikke ud fra sagslige argumenter, der stås ved og bearbejdes på det niveau, de hører hjemme, men ud fra, hvem der mener at have autoritær suverænitæt til at bestemme over, hvad

andre skal gøre og mene og hvad de skal handle på uden indsigt. Det er også i intrigerens verden, at der argumenteres med personlige sympatier/antipatier som grundlag for handleinitiativer, hvilket altid fører til cirkularitet - en pati begrunder nemlig sig selv - og til en bundløs brønd af intet sagligt. I en intrige omhandler det brugen af magt til at fastholde egen magt over tingene. Det er også i denne intrigens verden, at man kan ressonere med Machiavelli (:en feudal magtteoretiker): "En klog fyrste må derfor ikke stå ved sit ord, hvis det ville skade ham, eller hvis de grunde, der bevægede ham til at afgive sit løfte, er bortfaldet. Hvis alle mennesker var gode, ville dette være et dårligt råd, men da alle er slette og ikke vil holde deres ord mod dig, behøver du heller ikke stå ved dit".

Mit standpunkt overfor dette er, at hvis ikke intriger brydes og dermed gøres åbne, så fører det til et nederlag for de kræfter, der i sig selv er gode. For de laver nemlig ikke intriger og er derfor lette ofre herfor.

Modtrækket mod intriger som galopperende rygtedannelser og hetz kan være svært at tage, fordi modtrækket er total offentliggørelse af det, der forsøges holdt skjult igennem intrigen, og en sådan offentliggørelse kan få svære personlige konsekvenser for intrigemagerne. Man står altså med et etisk problem, der handler om, at selv intrigemagerne må tilstås solidarisk rum for arbejdet med egen afmagt. Konsekvensen for een selv bliver dermed let handlingslammelse, hvor man alene kan stole på, at de, som intrigen søges spillet af på, kan tænke selv og handler derefter. Det er netop hér, at dét at gå på grænsen med sine informationer er tvungende nødvendigt - og en løsning på dette etiske

problem, og faktisk også løsningen for alle involverede mod en fælles fremtid.

Fra min part vil jeg ikke være med til, at en ed fra min side domineres af en intrigestruktur i din sammenhæng, med tilsvarende forsøg på udgrænsning af mig til anden side. Jeg vælger derfor - og har med dette papir også valgt - at gå på grænsen med mine informationer. Alternativet er, at jeg advarer andre mod jer uden indhold - hvilket I omvendt åbenbart ikke har nogen skrupler over at gøre. Så kan den Spanske borgerkrig startes op igen, internt, nu af os selv. Det jeg vil, dét er at komme den private centersuveranitet og magttænkningen til livs. For borgerskabet har indrettet sig sådan med Christiansborg som deres suveranitetscenter, og jeg ser ingen grunde og argumenter for at gentage denne brøde indenfor en venstrefløj.

Du/I kan selvfølgelig vælge - strategisk - at intensivere kampen mod mig og/eller min sammenhæng, altså en kamp om magten i vores fælles rum. Men så skal I vide at denne kamp tager jeg gerne som modmagt overfor private magtbestræbelser - jeg er nemlig skide ligeglad med magt.

Der blev på plænemødet snakket meget om "sladder" fra jeres side; og her tænkte jeg, at det var fordi I havde dårlige erfaringer med sladder, men da det så blev fremhævet, at "inden nogen i jeres sammenhæng havde fundet ud af at fortælle det videre til andre af jer, så vidste disse andre det allerede", så kan jeg ikke lade være med at tænke, at det squ da er jer selv, som I rammer med denne sladder-karakteristik. Det er squ ikke mig eller personer i mine sammenhænge, der snakker med Gud og al verden - og det har jeg heller ikke haft lyst til at tro, at I gjorde.

Men faktisk er I som gruppe de eneste, sammen med min gruppe, der kendte til vidnets sag. Det, der skete for vidnet, blev behandlet med den fortrolighed, som personer og sammenhænge pålidelighed ud fra tidligere praksis havde afsløret som værende reel nok. Her stolede jeg på kvindepersonens vurdering af jer. Jeg synes derfor, her bagefter, at din sammenhæng også har et pålidelighedsproblem mht ordentligt at varetage informationer, der tilflyder jer fra flere relevante berøringspunkter. Du - eller måske var det din højre hånds person - nævnte så også, at "det ikke skal være en god historie". Nej vel! Men den bemærkning må altså stå for egen regning. Personligt har jeg faneme svært ved at se den gode historie, dér hvor jeg vælger at gå hen - og hvor jeg vælger at gå hen, dét er ganske bevidst. Her har din sammenhæng derimod et problem.

Jeg har nævnt at eden ligger på et andet område end ekskommunikation af kvindepersonen. Den formuleres jo også først af dig selv på et møde i mit sted, hvor flere fra din sammenhæng er med, og hvor der ikke nævnes et ord om kvindepersonen. Det er så heller ikke nødvendigt, for en ed gælder de personer, der er tilstede, og handler om ej til anden side at formidle eksistensen af involveredes identitet. Mig bekendt har du/I involveret andre, netop de andre i din sammenhæng, som ikke - af alle mulige grunde - var tilstede, men som var en del af din gruppe. Og det skulle du/I selvfølgelig også gøre, men dette kunne kun gøres uden edsbrud fordi det lå implicit i selve edsdannelsen, at I som gruppe handlede som fortrolighedssammenhæng - hvilket også gjalt for mig mht min opgave at handle direkte på offentlighedsniveauer. Der er som sådan to fortrolighedssammenhænge til stede: jeres ift jeres opga-

veniveau, mig med min ift mit opgaveniveau. Efter dette møde skiltes vi.

På plænemødet havde jeg derfor nogle ting at sige til jer. For det første, hvad manglende hilsen fra andre end jer, havde med jer at gøre - for det er sådan at har man noget på nogen, så siger man det selvfølgelig, så gør man noget ved det direkte ift personen, fremfor at gå i byen skjult bag om ryggen på personen med, hvad der på denne måde ikke kan blive andet end, rygter; men dette er så åbenbart ikke jeres selvfølgelighed, jeres etiske norm - den synes nærmest at handle om ikke at ville være i stue sammen, og så på lukket vis at advare mod een. For det andet nævnte jeg at være søgt presset fra anden side til at ekskommunikere kvindepersonen, og om I havde noget med dette at gøre. Intet svar! I var kun interesseret i at få navn - hvad I ikke fik - ej i at afdække den problemstilling, der måtte bevæge sig heri. Jeres mangelfulde engagement her, og dét at I var ekstremt hurtige til at køre diskussionen i anden retning, gør mig mistænsom: har nogen af jer brudt eden - for den går også den anden vej, husk lige det! Eller lyver I også for hinanden?

Med hensyn til mit opgaveniveau, så er min tilbagemelding til min fortrolighedssammenhæng, at det omhandler offentlighedsniveauer. Jeres opgaveniveau formidles gennem udsagnet, at "det klares". Min fortrolighedssammenhæng er her alene kvindepersonen, og ikke min oprindelige sammenhæng, der intet ved herom. Der sker da følgende for det videre: på grund af uenighed i min sammenhæng mht karakteren af sagen, besluttet det at trække også offentlighedsarbejdet ud af denne, og lægge det over i en anden, som for mig er den mest sikre sammenhæng

overhovedet. Dette sker for at sikre jeres eksistens mest muligt, og desuden lukkes vidnets sag i min oprindelige sammenhæng fra min og kvindepersonens side på den måde, at handlinger på jeres opgaveniveau er opgivet, og vel at mærke opgivet af en anden sammenhæng end jeres. Dette er vel en udmærket sikkerhed, som kan gives, da I ikke er den eneste sammenhæng af jeres karakter.

Den sammenhæng som offentlighedsniveauet lægges i, har den kommentar på opgaven, at der først skal handles på jeres opgaveniveau. Og da jeg ikke lyver overfor fortrolige, formidler jeg, at "der bliver handlet her".

Jeg ved så ikke om I kunne forestille jer at handle uden i generelle træk at vide, hvad der er gået forud, dvs vide hvad der går ind til, altså hvad sagen er og hvorfor den er kommet i stand. Jeg tror det ikke, men som jeg forstod plænesnakken, så skulle jeg få andre til at handle uden viden om problemstillingen overhovedet - det var nok "det klare" - men dette er fascistoid tæskeholdslogik, en negativ ed, og denne er I ikke blevet budt - og I eller andre skal heller ikke byde mig den.

Hvad angår kvindepersonen og den anden sammenhæng, som offentlighedsniveauet lægges over i, så er omstændighederne i forhold til jeres konkrete eksistens, at enkelte - hvis de ønsker det - kan lægge to og to sammen, og hvor det så vil være muligt at pege sammenhænge ud, hvor din kunne være del heraf. Men jeg har tillid til min sammenhæng - den er kommet til veje ved at søge at gå hvert et skridt så kollektivt ordentligt som muligt - og jeg ved at ingen vil misbruge denne tilgængelige information. Hvorfor skulle de dog det! Det er en arbejdsdeling mellem flere forenede parter, der

handler på hvert deres niveau - og med samme mål: modmagtens konkrete logik. Alternativet til, at jeres gruppes karakter, af fortrolige, kan identificeres indenfor en - forøvrigt stor - vifte af lignede grupper, er at jeg skal konstruere et netværk af løgne indadtil i min egen fortroligheds-sammenhæng: jeg skal bortlyve handlebetingelser for og om andre, der handler for samme sag. Hertil: NEJ! Ingen kan tillade sig at ødelægge en kollektiv sammenhæng for egen eller andres vindings skyld. Ligeså må man kræve af sig selv, at man ikke bringer andre i fare, og det er også derfor, at det for en modmagtsbestræbelse er muligt at låse hinanden i eden om, at information til identificering ikke går videre. Dette er en vigtig ting. Men opgaven er også, at undgå at låse selve udviklingen af modmagten til at være en paraverden, og til at eden erstattes af en suveræn, en ny magt over een. Og dette gøres ved, at man må vælge at sætte sig selv ind i risiciens centrum, og som eneste focus for de tråde, som magten vil kunne trække til modmagten, for ellers bliver andre soldater og stråmænd for een. Man kan derfor ikke handle ved at skubbe andre foran sig eller gemme sig bagved andre.

Nu blev - på plænemødet - denne anden sammenhæng af din højre hånds person kaldt "et sladrested" - og I andre gik ikke i rette hermed. Det vil jeg derimod gøre; sammenhængen får kopi af dette papir, og jeg forventer, at din højre hånds person tager kontakt hertil hurtigst muligt. Vedkommende må selv stå til regnskab her - og I andre skylder et svar på, hvorfor I lod det passere. Det er også på dette område, at der lyves om et navn fra samme person: konfronteret med, hvor personen har det fra, kommer først, at det er fra mig, hvad personen godt ved er løgn; da det pinlige går op for personen, kommer det så,

at det er fra kvindepersonen, men det ved jeg til gengæld er løgn, hvilket jeg siger. Og vips blev snakken af dig og/eller din venstre hånds person trukket over i noget andet! Med denne handling dækker I bevidst over direkte løgnagtighed. I sanktionerer dermed også, at det er OK at lyve for at skade andre. Og kort hertil: skal der være konflikter, så lad lige de rigtige få lov at eksistere - fremfor de små private hævntogter, der ødelægger ethvert generelt arbejde for alle. Og dette indbefatter også at stoppe med at gå efter at lukke munden på de folk, der ser lortet hos jer.

Der var på plænemødet nogle hånlige kommentarer til mig om, at når jeg ikke kan det, som I åbenbart kan, så kan jeg/man ikke lave undergrundsarbejde. Der skal en stor skæppe til at rumme dette udsagn - men inden den vokser helt ud over jordkloden skal jeg bemærke den enkelte ting, at undergrundsarbejde nødvendigvis må have et perspektiv, hvor det bliver synligt som konkret modmagt; og det må kunne klare en sådan konfrontation i offentligheden, hvor det vinder som det gode, ellers er det dømt til at blive en gentagen historisk parentes, og dem er der nok af. Så er det jeg ikke forstår jeres hån eller bedrevenhed, når nu den anden sammenhæng - som min opgave flyttes til - er mere sikker end den første, som I endog kender karakteren af (men den falder måske for meget sammen med jeres fordomme og fjendebilleder - hvad de så end måtte dække over). Flytningen gøres også for at sikre offentlighedsarbejde helt igennem - og dette siger jeg, fordi jeg ikke kan se hvordan en struktur med et center, i dette tilfælde jeres, kan gøre dette. Jeg synes det vidner om respekt for jer og som en væsentlig sikkerhed at give jer, at dette niveau i problemstillingen blev trukket ud til andet center.

Ovenstående skisma - eet center som har patent på det hele (:jeres), eller flere der på horisontal vis handler suverænt i respekt for og ud fra en analyse af sagen, kan jeg se som selve udgangspunktet for alle senere misforståelser. Problemerne - kagen - skyldes så at vi ikke i starten fik snakket dette ordentligt igennem. Men dette stemmer alligevel heller ikke - det er i hvert fald ikke nok til at forstå, hvorfor det er gået, som det er! - for det har jo været klart for alle fra starten, at der var flere centre: du i din sammenhæng, og mig i min sammenhæng, hvori også kvindepersonen var, og hvortil du også eksplicit spørger mig, om der er snakket om sagen her, og hvor mit svar var ja - for ellers skulle jeg handle alene, og det har aldrig været planlagt eller aftalt. Tvært imod skulle jeg finde folk. Så at der kommer en konflikt af den art, der er, må omhandle noget ganske bestemt.

Og dette "ganske bestemte" kan jeg finde omhandler såvel en handlefejl som en undladelse af at handle. Jeg ser begge som harmløse - og som sammenhængende - men at de i og med en omgivende intrigestruktur så åbenbart kan bruges til at stille spørgsmål ved edens overholdelse respektivt dens sikring; og dette ud fra private hangs/sympatier/antipatier! Efter edsdannelsen er der lukket for informationer til min sammenhæng, og dér, hvor der er åbninger, der peger udad mod identifikation af nogen, dér lukkes der aktivt, for manglende informationsgivning er i sig selv af informativ karakter. Det gøres - som nævnt - af mig og kvindepersonen, ved at jeres handleniveau er opgivet af en sammenhæng til anden side. På denne måde vil jeg sikre eden. Der sker så dét, på et sent tidspunkt, at offentlighedsniveauet trues af en systemlakaj: "Hvis ikke

vi stopper, så ..". Det er her en vurdering fra min side, at skal der ske mere her, så er det os selv, der skal fremme sagen - systemlakajen har ikke synderlig personlig interesse heri, men vi mener ikke at sagen på det foreliggende grundlag kan bære mere fra vores side, vidnet mener det i hvert fald ikke, hvad der er afgørende. Een person fra din sammenhæng informeres i denne forbindelse af kvindepersonen med følgende ord: "Jeg kan godt lægge to og to sammen, og derfor skal du vide, at" om eksistensen af denne systemlakaj i horisonten. Jeg synes hertil, at det er en handlefejl fra kvindepersonens side, at I får denne information på denne led - jeg synes den er overflødig - og kvindepersonen har også taget kritikken til sig. Omvendt havde kvindepersonen så en kritik til mig, om ikke at holde jer nærmere underrettet - og dette er en reel kritik mod mig, men også mod jeres mur af total ignorering. Desuden mente jeg at have, fra anden kant, nogle sikkerhedsomstændigheder imod mig, som gjorde at jeg måtte vente. Senere går det efterhånden mere og mere op for mig, at omtalte person fra den sammenhæng, hvor der er overlap mellem jer og kvindepersonen, må have en særdeles central position når det gælder om at finde den skjulte kilde til leveringen af 'skytset' til jeres fordrejede/løgnagtige 'viden' om og fremstilling af kvindepersonens handlinger, ord, motiver og sindstilstand. Her skal jeg blot nævne forestillingen af "jalousi", som jeg kender til. Det lader til at denne person har problemer med at træde med informationer imellem de to sammenhænge, der her er på tale. Denne person må stå frem i en konfrontation, hvor alle parter er tilstede, så en afklaring af, præcist hvor troværdighedsproblemet skal lokaliseres til, kan komme for dagens lys!

Omkring det første - den overflødige information - ligger der imidlertid en undladelsehandling fra jeres side, fordi I som gruppe har undladt at afrunde tilbage til dette samme sted - kvindepersonen - hvorigennem I som sammenhæng fra starten får informationer fra, ud over fra mig. I har ladet som ingenting - og dette er også en information! Alligevel bliver flere fra din sammenhæng vedvarende ved med at spørge kvindepersonen på fortrolig vis om, hvor sagen er henne - så handlefejlen kommer også fra flere af jer. I kunne have holdt næsen væk, nu I alligevel ikke havde noget med det at gøre! Jeg skal her tilføje, at det så åbenbart er tilforladeligt for dig eller personer i din sammenhæng at pumpe den anden sammenhæng for informationer. Og dette uden om mig, som eden laves med. Så I har selv skabt en fejlhandling ved at undlade at handle og ved at handle skjult på en særlig måde. Det vil svare til, at jeg søger en fortrolig samtale med en person, jeg "formoder" - uden konkret selv at vide det - er del af din sammenhæng. Din venstre hånds person havde også den bemærkning, at kvindepersonen bare vildt og bredt i en brandert talte om sagen - hun glemte lige at fortælle, at hun selv havde spurgt hvordan det gik med den, og at det faktisk var en afgrænset snak mellem dem, en snak der foregik over en øl! Igen en fordrejning, der tenderer en løgn for at skade kvindepersonen. Omkring det andet - min manglende tilbagemelding til jer - så tager jeg ikke kontakt, dels fordi I har direkte kontakt til vidnet, men dels venter jeg på, at sagen skal blive mindre sammensat - og dels fordi jeres mur forvirrer mig, indtil den intrigante struktur går op for mig. Dette er så min fejl: jeg skulle have søgt et plænemøde, så snart jeg så en intrige dukke op i en sammenhæng, der havde direkte forbindelse til jer.

I et lukket system, som jeg mener de to sammenhænge udgør - det er det i hvert fald fra min side - er en overflødig information ingen information, og derfor handler jeg ikke selv på dette overlap. Jeg ser ingen grunde til det; der er så også de ydre betingelser, forhold til anden side, imod mig - men desuden har I kontakt med vidnet, og kan derigennem tjekke, hvad I måtte ønske, hvis I så et problem heri. Jeres sikkerhed er mig og kvindepersonen som membra - og er der et problem heri, så er det alene jeres intrigestruktur i forhold til hende, en intrigestruktur jeg på daværende tidspunkt nægtede at ville se hos jer: Jeg får jo kontakt med jer via kvindepersonen og forestiller mig ikke dette hos jer. Derved stoler jeg på kvindepersonen, samtidigt med at jeg underkender hende: Jeg ser jo godt at hun skranter men lukker øjnene for grunden: den magtbestemte syndebuksstrategi: er der uenighed i et synspunkt, svines man personligt til.

Nu har jeg så mine egne erfaringer at tale ud fra, og hertil nogle yderligere "pinde", der springer ud af plænesnakken:

- Din højre hånds person siger, at "vi lever i et borgerligt samfund, og det kan man ikke sætte sig ud over". Jeg fatter ikke, at sådanne ord kan komme fra din sammenhæng - uden at andre dele af sammenhængen protesterer! Det hele kan da ikke bare gå ud på - usocialistisk - at erstatte een magt/stat med ens egen anden magt/stat!

- Du/I siger, at der altid er mulighed for at finde personer til støtte for nogen i bekneb eller knibe. I må tænke på psykiatrien eller den borgerlige psykologi - der ikke hjælper, men blot gentager ethvert overgreb i en ny privat form - men hvordan

fanden kan I tænke sådan, når alle, også I, kender eksistensen af Istedgade med junk og børneprostitution - bare for at nævne et enkelt sted! Et andet sted er diverse statshospitaler, hvor mennesker knaldes ned med kemiske midler. Et tredje er fængslerne!

- Du/I har svært ved at acceptere, at jeg og kvindepersonen fandt den støttekvinde, som vi gjorde. Og det er for dig/jer helt utilgiveligt, at støttekvinden bagefter søgte kvindepersonen for støtte. Her snakker I uden at vide noget om sagen, og hvorfor gør I det? Fx er støttekvinden ikke en nær veninde af kvindepersonen, som det fra jer påstås ud i det blå - hun var en faglig bekendt, tilhørende en relevant kvindesammenhæng. Grunden til at støttekvinden søgte kvindepersonen for at snakke var, at hun havde svært ved at magte problemstillingen for sig selv, og hvad hun gjorde var at søge vejledning, hvor det var muligt. Man kan sige at det er beklageligt, at hun ikke bare kunne klare det - man kan også sige, at det ikke altid er muligt at forudsige, hvordan man selv eller andre reagerer i skærpede situationer, og at dette gælder alle. Alle fagfolk arbejder desuden ikke uden faglig vejledning fra kollegaer. Når I/du så udtrykker, at man altid kan finde folk til støtte, når der er brug for det, så snakkes der mod bedre vidende, hvad jeg også sagde; og hvor I så tilføjede "nåja, måske skal man betale for det" - men: det kan mange ikke, proletaren kan slet ikke, og desuden kan kvalitet ikke bare købes for penge; ikke hvis man mener noget med livet. Jeg kan næsten kun forstå dette standpunkt fra jer på den måde, at mennesker der havner på røven, helt nede, selv er ude om det. Og som I åbenbart opfatter en

overgrebet person, så er vedkommende det også. I forfægter den stærkes, de i forvejen privilegeredes, ret.

Du spurgte mig, om jeg vidste om vidnet kendte noget til den snak mellem støttekvinden og kvindepersonen - en snak du vel kender noget til via en gruppefælle, der har overlap med kvindepersonens sammenhæng. Hvad der egentligt er snakket om ved du ikke - men du himler op ud fra, at de to kvinder så åbenbart har snakket sammen, eller er sammen i samme situation. Jeg sagde tilbage til dig, at "jeg ikke vidste om vidnet kendte denne snak. Jeg troede det, men er ikke sikker, og måske ved vidnet det ikke". Her var dit så: "Så synes jeg ikke vidnet skal have det at vide. Det vil være for ydmygende". Hertil skal jeg dags dato fortælle dig: jeg har undersøgt det, og det viser sig, at det i snakken mellem støttekvinden og kvindepersonen blev aftalt som præmis for at gå ind i en snak, at det skulle formidles videre, af støttekvinden, til vidnet, at der havde været en samtale, men desværre, viser det sig idag, har dette ikke fundet sted. Så har jeg selv fortalt vidnet om eksistensen af denne samtale, og om din holdning til at dette ikke skulle gøres: "det ydmygende"! Støttekvinden og vidnet har endvidere senere snakket sammen.

Jeg synes det er svært at se din kritik på anden måde end du synes det er et problem, at vidnet har snakket med andre end jer om brøden. Men det synes jeg ikke kan være noget kritisabelt: vidnet bestemmer vel suverænt selv, hvem og hvor der skal søges støtte - ellers bliver støtten på andres præmisser, og det kan ikke være solidarisk. Jeg synes dette fra din fra - dét ikke at formidle alt til den berørte, ej heller bagefter, hvis der fejles, og dét om den stærkes ret - meget nærmer sig, at overgreb i bund og grund er ens egen skyld, for man

kunne bare have været stærk nok. Altså skam over at ydmygelse finder sted. Men det er det samme som at skamme sig over at blive ydmyget. Jeg kan godt forstå dette som følelse - den er også reel indenfor overgrebets form - men det må squ fastholdes, at det er handlingen, der er ydmygende, ikke den person, som det går ud over, ellers havner man i en slags omvendt "Blame the Victim"-logik, altså "ynk offeret, ynk den svage"; og denne logik - en særlig okkult logik - fører absolut ingen steder hen. Det er selve handlingen der er ydmygende og hinsides enhver menneskelig grænse - og det må andre kunne rumme overfor det ramte medmenneske, fremfor blindt at gentage fordømmelsen, hvad jeg synes I gør med jeres forholden-sig.

*

På plænemødet udtrykte du en fortørnethed over, at jeg går med informationer om vidnet som jeg gør. Men hvad der fortørnede dig gav du ikke andre ord end, at vidnet var "min sag", en sag jeg kunne profilere mig af, bruge selv. Men er det da din sag? Altså en kamp om, hvem der skal bestemme, råde, kontrollere? Det kan du mene. Men jeg var helst fri for nogen sag overhovedet, og prøvede såmænd bare at forholde mig så solidarisk som muligt. Der er rigeligt med overgreb i forvejen at måtte forholde sig til. Og hertil er der generelt for få ressourcer at arbejde med overhovedet.

Du kan tilskrive mig intentioner af slet art, men det er i sidste instans handlinger, der tæller. Dette papir er også et papir om et handlingsforløb, og som dette forløb træder frem, så er det jo nærmest konkurrence om, hvem og på hvilken måde, der bedst arbejdes med sager, som den vidnet var ude for. Her er det så åbenbart "in" at referere til den borgerlige psykologi, der har plads til

alle - hvis man kan betale! - og "yt", hvad jeg og ligesindede måtte give udtryk for. Jeg kender da også udsagn på åbne møder, hvor din venstre hånds person håner udsagn omhandlende "vigtigheden af at passe på de nuværende fristeder, støtte dem til at blive bedre, samt at arbejde for flere" fra mig med "sikken noget psykologsnak" - åbent - og så ikke engang ville stå ved det at have sagt sådan bagefter. En sådan løgnetype omhandler at redde egen røv, idet man lyver om sig selv for nogen, for flere.

Jeg tror bare ikke man kommer så langt hermed - også fordi det er sådan den borgerlige psykologi med Freud forstiller sig samfundets opståen. Hos Freud omhandler civilisationens opståen følgende myte: først var urhorder, hvori de forenede sønner levede under dominans og fordrivelse af den patriarkalske, voldsherskende og skinsyge fader, der holdt alle kvinder for sig selv; da besluttede de at myrde ham for at få del i det attråværdige, for selv om de elskede og beundrede ham, så stod han i vejen for deres egne magt- og seksuelle krav; men gjort så måtte de af fortrydelighed indstifte en ny orden til at holde sammen på socialiteten: tabuet om mordet og at alle fremover i lige grad må give afkald på de af dem eftertragtede kvinder. Totemismen som historiens første kultur eller samfundsorden opstod således - i følge Freud - ud af denne fælles beslutning om at blive sammen, og samtidig pålægge hinanden bestemte ubrydelige tabuer og normer, gentaget som ubetvivlelige elementer i ethvert individ (ødipus- og elektra-komplekset) til enhver artsmæssig tid.

Som tiden går finder kreative sjæle ind til den akse, hvorom alt drejer uden at kunne finde bevidste ord: det ubevidste og længselsfulde savn efter

urfaderen: først magikeren, digteren, klovn og narren, der for folket kan gennemspille det fælles tabu på en for autoriteterne uskyldig måde; - Og endelig træder det menneske frem på den historiske scene - Freud selv - der ved at lave sin egen bevidste analyse af det ubevidste, afslører denne dødssynd, som det samfundsmæssige liv er opstået i kraft af.

Det er godt nok umuligt at lave sin egen analyse, sin selvanalyse, idet man tvinges til at stå alene overfor Faderen, hvad man netop tidligere ikke kunne, har kunnet eller kan. Her knækker Freuds psykologi, og hans teoretiske konstruktion bliver selvmodsigende. Men selve budskabet er der stadig: civilisation som tæmning af drifter, gennem rationalitet, under herredømme af naturlige autoriteter, indstiftet af den eneste ene! Psykologisk er dette vel den stivnede sans at hænge fast i det første oprør - og ikke at ville slippe det.

Nu er Freud mand, og han skriver om sig selv ud fra mandens naturlige suverænitæt. Dette kan ingen anden end den eksisterende borgerlige magt bruge. Men man kan også skifte manden ud med kvinden, der hersker over det hele og over alle mænd, og de forenede sønner med de forenede døtre. Myten er stadig lige sigende, men også lige så undertrykkende.

Den borgerlige psykologi har imidlertid også et andet bidrag til forståelse af civilisationens opståen. Det er Sartres: her levede menneskene antropologisk først uden nogen form for gensidighed, uden reciprocitet, og kun serielt; opståelsen af ydre trusler - andre grupper eller egen forarbejdede materie - får imidlertid de menneskelige individer til at søge sammen i fusionsgrupper med en formidlet reciprocitet; lykkes det at trænge

truslerne tilbage, da bliver gruppens enhed et problem, men eden om at fastholde denne kan overvinde dette, og den edssvorne gruppe er opstået. I den edssvorne gruppe - der for Sartre både er paradigmet på den revolutionære gruppe og på "menneskehedens begyndelse" - må den aflagte ed bakkes op af sanktioner i tilfælde af løftebrud, hvad der gør terror, godt nok i en åben form, til legitim basis for samfundsmæssighed, hvilket dog er stabiliserende for den næste sociale gruppe - organisationen - hvor arbejdsdelingen er blevet permanent.

Når enkelte individers ene-projekter om fællesoplevelse og sammenhold er det, der indstifter det samfundsmæssige, så må der blive problemer med samvirket og koordineringen af disse projekter hinanden imellem. Sartre har da også et yderligere gruppeniveau - institutionen - hvori man ikke indgår ud fra at have deltaget i beslutningen af den almene målsætning, men af andre, personlige eller tilfældige grunde. I institutionen, der er en tilbagevendende mod serialiteten, finder der en kollektiv gentagelsestvang sted, samtidig med at dens virke beherskes af en suveræn, den eller de personer, hvorigennem institutionens projekt inkarneres. Staten er i forlængelse heraf at se som den suveræne institution, der ligesom serialitetens indirekte reciprocitet, må afløses af den direkte, hvis mennesket skal bevare sig selv som menneske. Vejen hertil er den selvsamme, som allerede er betrådt - og ikke noget at sige til, at Sartre finder mennesket i, hvad det gør sig selv til. Således henvises til ikke at kunne gøre andet end betinget gentagelsestvang - hvad der også er essensen hos Freud - forsvinder realisering af det menneskelige som udvikling af samfundsmæssige grundforhold. Men modsat Freuds stivnethed i det første oprør, så er Sartres psykologi pubertetens

uendelige oprørs-sans, udgået fra at der ikke synes muligheder for andet end uvirksom etablerethed.

Centralt i både Freuds og Sartres opfattelse er, at mennesket, uagtet køn, er henvist til sig selv og til kampen om magten over enhver sammenhæng - og det er jo et meget godt spejl på, hvordan det borgerlige samfund tvinger individet ned som slave af sit liv. Men dette betyder så også, at man ikke bryder med de logikker for forståelse som Freud og Sartre tilbyder, så kommer man med eller mod sin vilje til at konkurrere både internt i egen sammenhæng og eksternt overfor andre sammenhænge. Man (for)bliver en privat smågruppe i evig strid med sine omgivelser.

Men - kan man spørge - hvad fanden har Freud og Sartre med jer at gøre: det har de fordi begge siger noget væsentligt omkring opståelsen af forbrydelser, tabuer, intriger, løgn og eder. Og det er også, hvad der startede vidnets sag: vidnet mødte een, der gav sig ud for at være en anden end faktisk, og dette bedrag og selvbedrag blev brugt mod vidnet i en magt- og fornædtringsbestræbelse. Vidnet gennemskuede ikke denne uhyrlighed før det var for sent. Men som uhyrlighed kører den også videre, nærmest med sit eget liv, når vidnet fortæller det videre. De ord jeg kender herfor er, "at der sendes chockbølger videre, som søger at gøre andre til statister for videreførelse af den oprindelige ondskab". Freud og Sartres teorier er i dette lys to måder at indrette sig på i en verden, hvori dette - forbrydelser - finder sted, men det er også teorier, der ikke tænker ud over, videre, end dette. Som sådan er teorierne spontane tankeformer for løbsk praksis - de siger derfor meget om denne - men de bidrager med intet til at komme ud

over en sådan nedrig verden. Hvad jeg kan kritisere hos jer - løgn, hån og bedrag - er i dette lys, at også I bliver berørt voldsomt af den oprindelige brøde. Der er grunde til at man berøres dybt, og derfor er det vigtigt at finde kilden hertil, fremfor at stoppe ved de personlige egenskaber for kritik - disse er jo selv uhyrligt præget ved mødet hermed.

Jeg har ingen interesse i at køre konkurrence med jer. Freud og Sartres psykologi er ikke min, og jeg synes der er skrevet andet - og der praktiseres også andet - end deres. Men alle - i og med det borgerlige samfund som den aktuelle ramme - har dog også en rem af dem, og hvor denne rem eksisterer må den kritiseres, så den kan skubbes ud af de fælles sammenhænge. Jeg synes i har en sådan rem, og jeg synes i skal skille jer af med den. Jeg prøver det samme, dér hvor jeg bliver mødt med lignende kritik - for problemet er centralt: så længe det ikke er muligt at overskride sin egen gruppebundethed mod stadig større fælles sager - upågtet køn - så længe er alle slaver. Heraf overskriften på dette papir.

En vej ud er derfor at skabe et nyt politisk paradigme for fælleshandling, som man både kan handle ud fra og som kan samle bestræbelserne for udviklingen af det klasseløse samfund, hvor menneskelig værdighed og social frihed, upågtet køn, etnisk oprindelse, race, nationalitet og seksualitet står i centrum. Et sådant politisk paradigme kan være "socialisme, anti-fascisme og feminisme": det socialistiske begrunder sig selv, og dette ud fra at Marx kom på sporet, dels af at forhold udvikler sig historisk, dvs er historisk tilblivne, hvorfor de også kan ændres, og dels af at kapitalismen kun kan udvikle sig videre i socialismen - med mindre barbariet skal gentage sig i endnu større målestok;

det anti-fascistiske kommer af, at når magten er organiseret både nationalt og internationalt, så er der brug for en organisatorisk funderet modmagt på det generelle plan; det feministiske som modmagt til, at mænd idag er det køn, som magten personificeret lader sig repræsentere igennem.

Hvor marxismen sætter focus på udviklingen af frihed - dvs kampen for og etableringen af de sociale omstændigheder og betingelser, der gør det muligt at mennesker kan mødes og slå sig sammen for at gøre verden beboelig - så sætter det anti-fascistiske focus på opgør med den magt, der bruges af kapitalen til at holde mennesker isolerede og splittede fra hinanden med, medens det feministiske giver det nødvendige pejlemærke for både mænd og kvinder, når der skal gøres op med samtlige systemsatte og -gjorte krænkelse på det nære og menneskelige område. Hvor feministiske kvinders opgave kan være, blandt andet, at alle kvinder går med i den selvfølgelig ret til at bestemme over eget liv, så er mandens position i den feministiske kamp nok så meget at rydde op i egne rækker, finde og stække de svin, der mener at de i kraft af deres eget køn har legitimitet til at handle nedværdigende mod mennesker af modsat køn.

De tre elementer - socialismen, anti-fascismen og feminismen - må, min opfattelse, opfattes og takles som niveauer i kampen for frihed og menneskeværd, som ikke er nået så længe, der bare er en slave tilbage. Det betyder så også, at man ikke kan glemme eller undlade eet eller to af niveauerne til fordel for ren handling på et tredje. I bedste eller værste fald bliver socialismen tandløs, i bedste eller værste fald selv magt - og det samme gælder de andre niveauer. Det må derfor dreje sig om at udbrede niveauerne, så det kan komme til fælleshandlinger på alle niveauer samtidig, og

dette betyder så også, at ingen kan monopolisere kampen på det ene, andet eller det tredje niveau, idet man så ellers bliver som sin fjende: borgerlig magt - med Freud, Sartre eller en anden original som menes at råde over hvad sandheden om det hele er.

Jeg skal berøre et sidste punkt: stikkeren. En stikker er en, der går til anden magt med salgbar information. En helt er een, der handler selv for at få magten ud af de fælles livssammenhænge, hvad der så end internt skal sættes focus på for afklaring af, også selvom kritikken for ikke-handlen eller handlefejl falder tilbage på een selv. Og er der et dulgt motiv med dette papir, så er det "en ode" - en lovsang - til, at alle kommer længst som helt, finder helten i sig - for løgneren er ikke en slave værdig.